

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שרה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

על מה נאבקים

הרב מרדכי פירון

בית המדרש היה עמוס באלפי חסידים, ואני עמדתי במרחק של כעשרים שורות מהרבי, והספקתי לשמוע בדיוק איך הרבי מסיים את אחת השיחות, והקהל החל לשיר. לא הצלחתי לקלוט בדיוק את הנאמר, אך התרשמתי מקולו של הרבי שהיה חודר ונעים, והמעמד כולו עשה עלי רושם עצום.

תוך זמן קצר ניגש אלי אדם אחר, והביא אותי עד לרבי. את תחושותיי באותם רגעים קשה לי לתאר. אני באופן כללי אדם מאוד רציונלי ומיושב בדעתי, ואינני מתרגש או מתלהב בקלות, אך שמה חשתי משהו מיוחד במינו. הרבי הגיש לי כוסית 'משקה', ואני בירכתי בקול רם, ואחר כך הושטתי את ידי ללחוץ את ידו של הרבי. הרבי הביט בי ובירך אותי ביידיש, "אני מאחל לך שכל מה שאתה מבקש להשיג בצה"ל ובמשפחה, שהכל יתגשם".

מאז, בכל פעם שהגעתי לניו יורק בשליחות הצבא, וזה קרה לעתים די קרובות, השתדלתי להגיע אל הרבי, לבקר בבית מדרשו, ואף זכיתי להיכנס אליו ליחידות חמש פעמים. חשתי מעין צורך נפשי לבוא אליו. המעמד ההוא עשה עלי רושם אדיר, והרגשתי שיש במקום הזה משהו אמיתי.

בביקורי הבא בניו יורק, התקשרתי למוזכירות הרבי וביקשתי לקבוע פגישה. "בעוד שלושה חודשים" הייתה התשובה, אך הסברתי להם שאני נמצא כאן בשליחות הצבא, ויכול להגיע רק הלילה, כי אחר כך היה עלי להמשיך ולהופיע בשיקגו, בלוס אנג'לס, בסן פרנסיסקו ובמקומות נוספים. "תודיעו לרבי שהרב פירון רוצה לדבר אתו", ביקשתי. ואכן, כעבור שעתיים הגיע רכב ולקח אותי אל הרבי. אותה פגישה ראשונה נמשכה כארבע שעות. אז עדיין לא הייתי רב ראשי, והרבי שוחח אתי לגבי השאיפות שלי לעתיד, ולגבי התכניות שלי, מה ברצוני לעשות ולפעול אם וכאשר אגיע להיות רב צבאי ראשי.

בפעם הבאה שהגעתי אל הרבי כבר הייתי רב ראשי, והגעתי לניו יורק בלוויית אשתי. התקשרתי למוזכירות הרבי לשאול בהסכנות אם זה יהיה בסדר שגם אשתי תלווה אלי לביקור, וכעבור כמה דקות חזרו אלי: "הרבי אמר שאתה חייב להביא את אשתך!" ואכן באותה פגישה הרבי שוחח באריכות עם אשתי - יותר מאשר אתי - על אודות החשיבות של האישה היהודייה, ואיך עליה למלא את ביתה ברוח אמיתית של תורה. הוא התעניין איך היא מתמודדת עם הקושי שבהיעדרויות הרבות שלי מהבית הכרוכות בתפקידי, וגם עודד אותה לעמוד לצדי ולסייע בעניינים הקשורים בצבא.

אציין כי בעקבות אותה פגישה אשתי הפכה להיות חסידה של ממש של הרבי, ודבריו היוו עבורה תמריץ להוסיף ולהגביר מאוד את המעורבות שלה בדאגה לחיילים בודדים ובסיוע בבעיות משפחתיות של חיילים וקצינים.

אחד הנושאים שעמדו במרכז היחידות השלישית שהייתה לי עם הרבי, היה נושא החדרת ערכים ויסודות של יהדות בקרב חיילי צה"ל. הרבי דיבר מצד אחד על החשיבות הרבה שבדבר, שכן, כאשר החיילים יהיו ברמה רוחנית גאותה גם בחיי היום יום וגם מול האויב, הם גם יהיו חדורים בהכרה למען מה הם נאבקים ונלחמים, וממילא ישפיע הדבר גם על איכותם כחיילים. אגב, את הרעיון הזה אני ציטטתי בשיחותיי בפני החיילים בשם הרבי, והם קבלו את הדברים. מאידך גיסא, הרבי הדגיש שהדרך היחידה להחדיר את אותם ערכים ועקרונות יהודיים היא בשום פנים ואופן לא בכוח, אלא אך ורק בדרך של שכנוע, על ידי הצגת העושר והיופי של התורה והמצוות. "כשיתמידו בכך, הדברים יחדרו ללבבות", אמר הרבי.

ולדתי בווינה בשנת תרפ"ב (1921) למשפחה שומרת תורה ומצוות, ובשנת תרצ"ט (1938), כחצי שנה אחרי עלייתו של היטלר ימ"ש לשלטון, הצליחו הוריי להשיג עבורי 'סרטיפיקט' מטעם הממשל הבריטי בפלשתינה, ועליתי ארצה בקבוצה האחרונה שעלתה מטעם 'עליית הנוער'.

תחילה התקבלתי ללימודים בבית הספר החקלאי 'מקווה ישראל', אך מאחר שטרדו את מוחי ללא הרף שאלות רבות בנוגע להבנת מהות הזהות והגורל היהודי, ביקשתי ללמוד בישיבה. תחילה למדתי בישיבת כפר הראוה שנוסדה באותה תקופה, ובהמשך הגעתי לישיבת 'מרכז הרב' בירושלים, שם למדתי עשר שנים.

במקביל ללימודי בישיבה, התקבלתי גם כחבר בארגון "ההגנה", והייתי חבר פעיל בשורות הארגון.

כשפרצה מלחמת העצמאות בשנת תש"ח (1948), התגייסתי לשורות צה"ל, והוצבתי באזור ליפתא, שם גם נפצעתי מנפילת פגז ירדני. אחרי פציעתי, התעקשתי להמשיך לשרת והועברתי לשירות הדתי - לימים הרבנות הצבאית. שירתי תחת הרב שלמה גורן, הרב הצבאי הראשי הראשון, שמינה אותי לראש המחלקה להווי דתי, ואחר כך התמניתי לסגנו, ובהמשך, לאחר פרישתו מצה"ל בשנת תשל"א (1971) מונית לרב הראשי לצה"ל.

עוד לפני שמונית לרב ראשי, נשלחתי במסגרת תפקידי כמה פעמים לארצות הברית. מאחר שיצא לי לשמוע קודם לכן על הרבי ועל תורתו, החלטתי לנסוע לבקר. בפעם הראשונה נסעתי אליו בליווי הקונסול הישראלי בניו יורק, להשתתף בהתוועדות שנערכה לרגל 'חג הגאולה' י"ט בכסלו. כשהגענו ראינו שהמקום עמוס עד אפס מקום, וכבר חשבנו לשוב על עקבותינו, אך לפתע הופיע אדם שניגש אלי ושאל, "אתה הרב פירון?" כשהשתי בחיוב הוא הזמין אותי לבוא אחריו, והוביל אותי דרך כניסה אחורית, והכניס אותי פנימה בין זקני החסידים.

«

פריקט מיוחד לשימור זיכרונות ועדויות על חייו ופועלו של הרבי מליובאוויטש.
סיפור זה הוא אחד מני רבים שתועדו על ידינו בראיונות וידאו לאורך השנים. נכון להיום,
מצויות בידינו קרוב ל-1400 עדויות מכלי ראשון. הערות והצעות יתקבלו בברכה: sipursheli@jemedias.org

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

הרבי הביט בי באותו מבט חם וידידותי שרק אצלו ראיתי ואמר, "הרב פירון, לא הכל אתה יודע..."

אני יודע בוודאות שהיו עוד קצינים רבים בדרגות הבכירות ביותר, וכן מהפקידות הגבוהה במשרד הביטחון שהיו בקשר קרוב עם הרבי והתרשמו ממנו מאוד, ואף התייחסו ברצינות רבה לדבריו.

במסגרת תפקידי נשלחתי פעמים רבות להרצות במקומות שונים ברחבי העולם. אחד הדברים שתמיד הדהימו אותי שבין מקבלי פניי באותם מקומות תמיד היו אנשי חב"ד. זה קרה בברזיל ובעוד מדינות בדרום אמריקה, וזה קרה בקופנהגן, סקנדינביה ועוד. הם היו מקבלים הוראה ממזכירות הרבי, שתמיד ידעו איכשהו שאני מגיע, והיו דואגים לי לאוכל כשר ומלווים אותי לאורך הביקור.

כשהרבי הסתלק הרגשתי שבר של ממש, כאילו אבא שלי איננו. הייתי הרוס ואבוד, וזמן רב התקשיתי לקלוט ולהשלים עם עובדה זו. אני חש שמחה וכבוד רב על שזכיתי לקשור קשר כה קרוב והדוק עם אדם כזה.

הרב מרדכי פירון כיהן כרב הצבאי הראשי השני של צה"ל, וכן כרב בצריף במשך שלוש עשרה שנה. הוא רואיין בביתו בירושלים, בחודש אלול, תשס"ט (2009).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויזכר שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ה (1985) — בהקשר של הבאת ילדים לבתי הכנסת בחג השבועות לשמיעת עשרת הדברות, התייחס הרבי לטענתם של חלק מהגבאים, המתלוננים על כך שהילדים מרעישים ומפריעים לשמיעת עשרת הדברות. יש להסביר להם, אמר הרבי, את מאמר חז"ל על הפסוק "אמור ואמרת" - "להזהיר גדולים על הקטנים" - ולבאר להם שהפירוש הפנימי בזה הוא, שעל ידי כך שהגדולים מזהירים את הילדים הקטנים כפשוטו, זוכים הם עצמם לאור ולזוהר גדול, כמרומו בפסוק: "מאיר עיני שניהם ה' "ה' בסיון

< תשנ"ב (1990) — בנוסף ללימוד התורה של כל אחד לעצמו, אמר הרבי, חובה על כל אחד ואחת גם ללמד תורה לאחרים, וזאת על ידי ייסוד שיעורי תורה ברבים. כלומר, שאנשים ימסרו שיעורים בפני מניין אנשים לפחות, ונשים ימסרו לעשר נשים לכל הפחות, וכן ילדים יכולים ללמד ילדים אחרים. הרבי הוסיף שבכלל זה, גם ללמד גוים על שבע המצוות שהם מחויבים בהן. הוא אף ביקש שישלחו אליו דו"חות בקשר לביצוע ההוראות הללו, והודיע שייקח אותם עמו בעת ביקורו על ציון חמיו, אדמו"ר הריי"צ.² ז' בסיון

1 התועודות תשמ"ה חלק ד, עמ' 2169
2 תורת מנחם תש"נ חלק ג, עמ' 275

הרבי גם נתן כל מיני עצות מעשיות בכיוון זה, ובין היתר הפציר בי באותה יחידות לדאוג לכך שבכל מבנה, בכל צריף בצה"ל - ומדובר בעשרות אלפי מבנים - יהיו מזוהות כשרות. הרבי הסביר שהמזוהה מזכירה שיש אלוקים בשמים, השולט ביקום כולו, ועל גורלו של עם ישראל, ושל כל חייל וחיל. הוא גם דיבר על סגולת השמירה שיש במזוהה, ועל כך שגם השומרים - חיילי צה"ל - זקוקים לשמירה. כך למעשה התחיל 'מבצע מזוהה' הגדול בצה"ל ביוזמתו של הרבי. אני מיד אימצתי את היוזמה - למרות שהרבי ביקש ודרש זאת בתוקף, לא ראיתי זאת כפקודה. הרבי הרי אומר דברים אדירים ונפלאים, ואני השתכנעתי מיד והרהרתי: איך זה שלא חשבתי על כך בעצמי קודם?

כשחזרתי לארץ עמדו אתי בקשר הרב אפרים וולף ור' שלמה מייזנצ'יק, שדחפו ודרבנו, ולמעשה היו הנפש החיה מאחורי המבצע כולו. הרבי אז הביע נכונות למה שמכונה 'מאצ'ינג' (matching), כלומר, שהמזכירות שלו תשלם לירה תמורת כל לירה שצה"ל ישקיע, אך בסופו של דבר הרגשנו שראוי שצה"ל ידאג בעצמו למזוהה, וכך היה.

בסך הכל, בדקנו והחלפנו למעלה מחמישים אלף מזוהות בכל בסיסי ומתקני צה"ל, והדבר התקבל ברוח מאוד טובה. גם חיילים שאינם שומרי תורה ומצוות הכריזו שעכשיו הם מרגישים לגמרי אחרת. זכיתי לקבל מכתב מהרבי שבו הביע שביעות רצון והוקרה על חלקי במבצע המזוהות.

בשיחתנו הרבי גם הזכיר אז את נושא התפילין, ודיבר בתוקף על הצורך שיהיו זוגות תפילין בכל מקום כדי שלחיילים המעוניינים בכך תהיה האפשרות להניח. בעקבות כך הייתה תקופה שבמחנה צריפין, אחד ממחנות צה"ל הגדולים והמרכזיים, הייתה עמדה קבועה להנחת תפילין שהייתה מאוישת בידי חסידי חב"ד.

לפני אחת מפגישותיי עם הרבי, עמדה על הפרק סוגיה מסוימת - הפרטים חסויים ואינני יכול להרחיב את הדיבור על כך - שהייתה קשורה לנושא של שמירת שבת בצה"ל. הסגל הפיקודי הבכיר, החל מהרמטכ"ל ושר הביטחון שעמם הייתי בקשרי ידידות קרובים, בקשו ממני בצורה יפה, "אל תתערב. אנחנו חייבים לעשות את זה". אך הנושא העיקר עלי מאוד, ואני לא יכולתי לשתף שום אדם בהתלבטויותיי. החלטתי לשתף את הרבי.

אקדים ואומר: מניסיוני האישי ידעתי שאצל הרבי היו שני סוגי מבטים. מצד אחד, היו פעמים שהסתכל עלי במבט שכל כולו מקרין טוב לב וידידות, עם חיוך קל שניכר בקצות העיניים - וזה היה כמו שטף מים חמים על נפש צמאה. זה העניק תחושה של קרבה וכוח, כאילו מישהו אווז בידי. מצד שני, היה לרבי לפעמים גם מבט מאוד חודר, שזעזע אותי עד עמקי הנפש. לא חלילה במובן הרע, אלא מבט חודר כליות ולב, שהעביר בי תחושה שקשה לתארה.

כששיתפתי את הרבי בהתלבטות הנזכרת, תחילה הוא חייך קלות. הסברתי לו שמבחינה מצפונית אני מרגיש שאני חייב למחות על העניין בכל התוקף. מצד שני, הם מבקשים שאשתוק ולא אתערב, ואולי במצב הנוכחי, זו באמת הדרך.

בתגובה הזכיר הרבי שני סיפורים תלמודיים, על רבי אליעזר בן הורקנוס שהתעקש על דעתו במחלוקת סביב "תנורו של עכנאי", ועל עקיבא בן מהלאל שסירב לחזור בו והצהיר, "מוטב שאקרא שוטה כל ימי, ואל אהיה רשע שעה אחת לפני המקום". ואז הרבי הביט בי באותו מבט רציני וחודר, ואמר: "אדם שצריך להילחם למען האמת שבלבו, זוהי מלחמה שלו עם עצמו! והוא הרי עומד בפני הקב"ה, שהוא אלוך האמת".

הרבי ראה שהייתי מאוד מזועזע, והוא הוסיף, "לפעמים יש גלים שנראים מאוד גבוהים ונוראים, כאילו עומדים להביא סערה איומה, ולפתע פתאום היום רוגע ושוקט, והכל נשכח". כעבור שבועיים כשחזרתי לארץ, אכן העניין כולו הסתדר מעצמו.

אחד הדברים שמהם התרשמתי והתפלאתי בשיחותיי עם הרבי, הייתה הידיעה המקיפה שלו בעניינים האסטרטגיים והטקטיים הפנימיים ביותר בצה"ל. לפעמים כשהייתי מתחיל להסביר עניין מסוים, הרבי היה מגיב, "כן, כן", ולעתים אף מוסיף על דבריי. פעם כשהבעתי את התפעלותי על כך,

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA
sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015